

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne har fremsat beslutningsforslaget for at fremme det enkelte menneskes retssikkerhed og for at fremme en udvikling, hvor valgkampe afgøres på argumenter frem for økonomisk magt.

Forslagsstillerne finder det derfor naturligt, at Folketinget benytter sig af, at der er indført en offentlig partistøtte, til så til gengæld at stille de krav, der er nævnt i forslaget, til de partier, der ønsker at modtage den offentlige støtte.

I det danske demokrati er det en selvfølge, at det enkelte menneske har ret til personligt og frit at tage stilling til, hvilket politisk parti vedkommende ønsker at støtte.

Det følger også heraf, at det er unfair at bringe mennesker i en situation, hvor de økonomisk kommer til at bidrage til at støtte partier, de slet ikke ønsker at støtte.

Samtidig er det vigtigt, at det er synligt, hvem der giver bidrag, så ingen uforvarende kommer til at bidrage mod eget ønske.

Det Danske Center for Menneskerettigheder har i et responsum til Folketinget udtalt: »Partistøtte gennem faglige organisationer per capita bør så vidt muligt kun ske på grundlag af det enkelte medlems positive tilsagn.« (Retsudvalget (L 179 – bilag 20, folketings-samlingen 1989-90)).

For at tilgodese dette princip foreslås det derfor, at politiske partier, der ønsker at modtage den offentlige partistøtte, til gengæld samtidig må sikre sig, at de private bidrag, de modtager, alle kommer fra personer eller virksomheder, selskaber m.v., der faktisk ønsker at give den pågældende støtte.

Det er SF's grundsynspunkt overalt i lovgivningen om forbrugerbeskyttelse, at forbrugerne aktivt selv skal sige til, før de er bundet til en ydelse, til at modtage henvendelser etc.

Derfor må det tilsvarende være grundprincippet i frivillig støtte til politiske partier, at den enkelte selv aktivt har sagt til og markeret et ønske om at yde støtte.

SF lægger vægt på, at disse principper kommer til at gælde bredt – og både på arbejdsgiver- og lønmod-

tagersiden. SF lægger derfor også vægt på, at begrebet foreninger m.v. i lovgivningsprocessen fortolkes så bredt, som det er lovteknisk muligt.

SF forudsætter samtidig, at lovforslaget udformes, så det ikke er i konflikt med ILO-konventionen.

SF er helt på det rene med, at forslagens gennemførelse kan koste en række partier dyrt i nedgang i finansielle bidrag. Det gælder også SF selv. Men det er SF's opfattelse, at principper om retssikkerhed for den enkelte må gå forud for hensynet til partikasserne.

Samtidig er det en væsentlig overordnet pointe for SF, at vi ønsker »pengene ud af politik«.

SF finder det af afgørende betydning for det danske demokrati, at vi undgår en udvikling i retning af det, vi har set i bl.a. amerikanske valgkampe. Flere uafhængige analytikere har efterhånden peget på, at amerikanske valgslag mere afgøres af, hvem der er gode til at samle penge ind til dyre valgkampagner, end af, hvem der har de gode argumenter.

SF går ud fra, at der i Folketinget er bred enighed om, at en udvikling i den retning er faretruende for demokratiet.

Danmark er stadig væk langt fra amerikanske tilstande. Men hvis vi skal undgå, at udviklingen stille og roligt bevæger sig i den forkerte retning, så kræver det politisk handling i form af fælles regler for frivillige bidrag.

Det er samtidig også vigtigt at sikre sig imod, at partier og kandidater kommer i et »afhængighedsforhold« til bidragydere.

Forslagsstillerne foreslår derfor, at den enkelte bidrager højst må yde 20.000 kr. pr. år, og at bidrageren skal fremgå af partiets regnskab ved alle bidrag over 5.000 kr med angivelse af den ydede støtte.

Det er SF's opfattelse, at disse regler ikke kun bør gælde landsorganisationerne i partierne – men også de lokale afdelinger og folketingskandidaterne, hvor det principielt er lige så vigtigt at sikre sig fair spilleregler for organisationsstøtte og åbenhed og en overgrænse for bidrag, der sikrer den enkelte lokalafdeling og den enkelte kandidats politiske integritet og uafhængighed.